

3. 'Godnathistorien' – med Timm & Gordon

Godnat og sov godt.

Der var engang to unge mænd, der fortalte godnathistorier i fjernsynet. Ingen mennesker troede på, at de nogensinde ville gøre det igen. Men det gjorde de, for nu er de her igen. Timm og Gordon fortæller godnathistorier i den bedste sendetid på Danmarks Radio akkurat som for 25 år siden. Derfor har vi inviteret dem indenfor her på Nationalmuseet for at tage dem under lup. Er de to herrer danmarkshistorie? Burde vi ligefrem udstille dem her på Nationalmuseet, når vi taler om godnathistorien? Mit navn er Troels Donnerborg, og du lytter til Udstillet på Nationalmuseet.

Velkommen til jer, Gordon Kennedy og Timm Vladimir.

Tusind tak.

Tak for det.

Tak fordi I ville komme. Det har jeg glædet mig til. Og vi skal jo kigge på, om I er værdige til at blive udstillet på Nationalmuseet. Hvordan er det?

Jamen, det er da fantastisk. Det lyder sådan, som om man allerede er blevet lidt støvet og skal stå og huskes på for noget, man har gjort for 100 år siden. Men det er da en ære.

Men sådan er det ikke!

Nej, nej.

Jeg synes da, at bare det at blive taget i betragtning er da en ære som sådan. Jeg har da stor respekt for Nationalmuseet. Så indtil videre går det godt.

Ja. Og også velkommen til dig, Mette. Du er jo museumsinspektør og udstillingsproducent, men du er jo også dagens overdommer.

Det er jeg.

Så hvis I synes, at I allerede nu har mærket nogle stikkende øjne eller stirrende øjne på jer - det har I jo sikkert - så er det altså Mette, der sidder herovre ved siden af og allerede er begyndt at tage jer i øjesyn.

Ja. Men vi er vant til at blive vurderet.

Det er godt. Mette, sådan lige umiddelbart vurderet, har de en chance?

Jeg er jeg jo spændt på at høre nærmere om, fordi når vi tager noget ind på Nationalmuseet, så er det jo ikke nok, at de ser nydelige ud, de unge herrer herovre. Altså, der skal mere til. Vi skal kende historien. Vi skal ned i materien og høre, hvad de har at byde på.

Fantastisk, og det bliver jo megaspændende. Men inden vi går helt systematisk til værks, for det gør vi jo herinde på Nationalmuseet, så lad os lige høre, hvad det egentlig er, I kommer af, og hvad der har bragt jer til der, hvor I er i dag.

Voksede man op i 90'erne, husker man helt sikkert tv-programmet Transit og ikke mindst de såkaldte godnathistorier. "Godnat og sov godt." Det var skuespillerne Gordon Kennedy og Timm Vladimir, der stod bag de populære godnathistorier. Og det var ligeledes, at alt hvad komikerparret dengang rørte ved blev en succes.

"Mine damer og herrer, tag godt imod Timm og Gordon."

I sommeren 1995 strøg deres CD "21 godnathistorier" til tops på hitlisterne. Da tv-programmet Transit lukkede, fik Timm og Gordon deres eget tv-show. Som mange andre komikere forsøgte de sig også med en spillefilm i 1997. "Stjerner uden hjerner" hed filmen, og den fik masser af omtale, men ikke fordi den lokkede folk i biografen. Tværtimod. Faktisk løste kun 756 mennesker billet til filmen. "Stjerner uden hjerner" blev sablet ned af anmelderne og er blevet kaldt den dårligste danske film nogensinde. Nogle år efter splittede duoen Timm og Gordon op og forfulgte forskellige karriereveje. Timm har været vært på flere tv-programmer, og da han vandt Masterchef i 2011, begyndte han som kok. Han har opbygget sit eget madsted, udgivet kogebøger og været vært på flere

tv-programmer, for eksempel Den Store Bagedyst. Gordon er fortsat fortrinsvis i den muntre retning. Han har spillet med i et hav af revyer og lagt stemme til mange tegnefilm.

Ja, og det var jo en totalt en udstillende speak den dér med "Stjerner uden hjerner."

Det er godt, det ikke er den, der skal blive taget i betragtning i dag.

Ja, det kunne godt være den mest udskældte...

Ja, ja, det kunne selvfølgelig godt være. Det er jo også historie.

Det er også historie.

Ja, men man kan sige, at når nogen siger, "Timm og Gordon" i dag, så tror jeg trods alt ikke, de vil sige "Stjerner uden hjerner." Så tror jeg, de vil sige "Godnathistorien."

Det tænker jeg. Det håber jeg.

Det håber jeg også.

Ja, og I blev jo berømte i 90'erne for at fortælle godnathistorier. Og hvordan var det?

Det var virkelig... Det var virkeligt sindssygt, fordi det på en eller anden måde skete over night. Dengang skal man huske på, at der var kun Danmarks Radio, så der var ikke noget andet at se på. Folk var tvunget til at se - hvis de skulle se tv, så var de tvunget til at se os på det tidspunkt i hvert fald om aftenen. Og vi havde jo lavet de her godnathistorier i en eller anden form for afmagt over, at vi ikke rigtigt kunne finde på noget. Vi var blevet hyret til at lave det her tv, men vi kunne ikke rigtig finde på noget. Og så kom du med denne her idé, som dig og din gamle ven Søren havde lavet. Jeg ved faktisk ikke rigtig, hvordan I havde lavet den?

Nej, men vi havde bare gået og leget med en båndoptager i vores unge dage, og deriblandt var der en godnathistorie, som var et eventyr, som handlede om en frø, som i virkeligheden var en forhekset prins, og det eneste, der kunne ophæve fortryllelsen, var,

hvis en rigtig prinsesse kom og kyssede ham på munden. Men det gjorde der ikke. Godnat og sov godt. Det var sådan set rammen, som vi havde lavet dengang. Og jeg kan huske, vi spurgte Søren, om vi måtte bruge den dér til vores casting. Og så sagde Søren, "Ja selvfølgelig." Men at det var godnathistorien, som blev vores kendemærke, det vidste vi slet ikke på det tidspunkt, at det ville blive det, der var fremhævet.

Men nu er der nogen, der ikke... Jeg kan jo rigtig godt huske Transit og de der Godnathistorier, men måske er der nogen, der ikke kan huske dem. Så lad os lige prøve at høre, hvordan de egentlig lød:

"Hej med jer. I dag skal vi høre historien om Brian. Der var engang en ung mand, som hed Brian. Brian lå på hospitalet, fordi han var nemlig blevet banket sønder og sammen af to store rockere. Grunden til at han fik bank var, at han en dag, da han var lidt halvfuld, var kommet til sådan bare for sjov at råbe bøsserøve efter dem. "Bøsserøve! Ha ha ha!" De bankede ham med jernkøller over hele kroppen for at få ham til at forstå, at de i hvert fald ikke var bøsser. Men det var de. Godnat og sov godt."

Ja. Og det er jo et fantastisk genhør. Men Mette, hvad er det egentlig i den her fortælling, de står på ryggen af?

Jamen, de står jo på ryggen af hele vores tradition omkring godnathistorier, fordi der er jo det her genkendelighed i det for os alle sammen, at man slapper helt af. Man får en god historie, og så kommer den her morale, som lige går ind og trigger ved det. Så vi kender jo godnathistorien, og derfor er det jo et spil med en tradition, vi allesammen er vokset op med.

Var der en opskrift fra starten?

Ja, skabelonen var der jo. Altså det der med, at vi altid skulle lægge op til, at man tror, man går en vej og siger, "Men det gjorde det ikke." Altså, den dér skabelon var der allerede fra starten af. Men vi skulle jo også lave 12 på én gang, kan jeg huske, første gang, så vi skulle finde på en masse på samme tid, så derfor var det rart at have en skabelon.

Og så tror jeg, at det, vi egentlig syntes var det sjove ved det, var det der lidt politisk ukorrekte ved, at man jo, når man fortæller en godnathistorie typisk til et barn, går jeg ud fra, at man så gerne have barnet til at slappe af og falde i søvn og få nogle rare drømme. Men at man så ligesom bygger op til det, og så vender man den lige til sidst, så det typisk bliver til noget, som egentlig ikke er nødvendigvis superrart lige at ligge og tænke på, inden man falder i søvn. Det var det, jeg tror, vi syntes, der var det sjove, det det politisk ukorrekte ved det.

Ja, passer det ind i skabelonen for godnathistorier sådan generelt, Mette?

Nej, fordi det passer ikke ind i vores moderne tids syn på godnathistorier som noget rart og noget trygt, noget godt og noget sjovt, og som vi kender især fra slutningen af 60'erne og frem med Ole Lund Kirkegaard og Snøvsen og alle de her fantastiske historier, og Pippi, som vi er vokset op med. Hvis man går tilbage til godnathistorier, så havde de jo en helt anden ramme tilbage i tid, for så var det jo at opdrage børnene. Godnathistorier kommer, som vi nogenlunde ved... Der er ikke så mange, der kigger på det... Men børnelitteratur kommer først i slutningen af 1700-tallet. Før det har der været meget lidt børnelitteratur, men der er i det hele taget jo heller ikke særlig mange bøger, og der er også rigtig mange mennesker, der ikke kan læse. Men når de første kommer, så er det jo et børnespejl - hedder faktisk en af de første børnebøger - hvor man skal opdrage børnene til at opføre sig på den ganske bestemte måde. Så spejlet er, at de skal se sig selv i det, de gør. Og mange af de første børnebøger og -historier er jo rime- lig grumme og grusomme.

Det må man også sige, jeres er sådan set.

Det kan man godt sige, ja.

Alt det, der kan gå galt. Jeg ved ikke, om I nogensinde har læst "Den Store Bastian," som er en bog, en billedbog faktisk, som kommer i slutningen af 1800-tallet. Der er jo ikke de ting, der ikke kan gå galt for de her børn, hvis ikke man klipper sine negle og ordner sit hår. Og hvis man er kræsen, så ender man med at svinde helt ind til en tynd pind. Altså alt det her, børn skulle lære, er den ene side af godnathistorierne. Altså netop denne her meget, meget opdragende. Og det kender vi faktisk også godt fra de gam-

le eventyr, som jo også kan være meget barske. Som regel ender de jo godt til sidst, men meget børnelitteratur har været at opdrage på børn.

Ja, jeg husker da brødrene Grimms eventyr som værende ret barske i det. Altså, der var altid en eller anden mærkelig morale, og jeg synes ikke altid, det nødvendigvis var det gode, der vandt.

Nej.

Sådan som jeg lige husker det. Det kan være, jeg tager fejl.

Nej.

Men de var sgu egentlig ret barske i det. Med folk, der døde og blev slagtede og alt muligt virkelig voldsomt.

Ja, så I står jo på ryggen af nogle ting, altså en tradition, men måske også fornyer den. Og jeg synes lige, vi skal - nu er der jo gået 25 år, siden I fortalte de her historier, og der er gået meget længere, siden brødrene Grimm fortalt deres - men I kommer jo igen, fordi I er der jo nu igen. Så lad os lige prøve at høre, hvordan I fortæller godnathistorier i dag.

"Hej med jer. I dag skal vi høre historien om en ung mand. Der var engang en ung mand, som var godt gammeldags røvtræt af corona-karantænen. Han savnede at feste og danse med sine venner, og han havde ikke været på dansegulvet og lavet robotten i månedsvi. "Hvad nu hvis jeg lige arrangerer en privatfest for et par hundrede af min nærmeste venner via sådan en hemmelig sms-kæde? Bare sådan en god gammeldags sild-i-en-tønne-fest med masser af farverige shots og beer pong. Det kan da umuligt gå hen og blive en af de der superspreder-events, som Sundhedsstyrelsen, Statens Serum Institut, politiet og især statsministeren hele tiden advarer imod," tænkte han. Men det blev det. Godnat og sov godt."

Ja. Den er jo nærmest aktuel, jo.

Ja, den har jo fået en drejning. Den er blevet satirisk nu, kan man sige.

Så det har ændret sig lidt for jer også?

Ja, altså vi tænkte, at hvis vi skal bygge videre på noget, vi har lavet for 25 år siden, så skal vi jo forny den på en eller anden måde. Og der var det jo oplagt, da vi fik en henvendelse fra Pineapple på at lave de her, hvor vi snakker om aktuelle ting, der er sket i løbet af året.

Jeg synes også, det er vigtigt, når man - det var det i hvert fald for mig, fordi vi er jo blevet spurgt mange gange igennem årene, om vi ville gøre et eller andet, ikke? - Og jeg synes, det er vigtigt, hvis man skal lave noget igen, fordi du ved, hvordan det er... Det var en succes dengang. Det bliver bare aldrig det samme. Og så står man der som sådan et par gamle tosser, og folk tænker, "Hvad fanden laver de egentlig?" ikke? Altså, så hvis vi skulle gentage nogle af vores gamle figurer, som egentlig ikke rigtig kan andet end at sige det, de altid har sagt, så synes jeg ikke, det var relevant i dag. Men hvis vi kan komme tilbage med godnathistorierne, som når jeg hører de gamle godnathistorier, synes jeg faktisk, de er sjove stadigvæk. Så konceptet holder. Men selvfølgelig, hvis vi skal lave det igen, så er vi selvfølgelig nødt til også at forny det og være aktuelle på en eller anden måde. Det har så gjort, at de blev lidt mere satiriske, fordi vi tog aktuelle emner op. Og det synes jeg egentlig er meget godt.

Og det kan man sige, det er også anledningen til, at vi snakker om det her. Fordi godnathistorien som kulturhistorisk fænomen er vi ret sikre på. Det er en museumsgenstand. Det er noget, man godt kan udstille, og et historisk fænomen i Danmark såvel som måske andre steder. Men spørgsmålet er jo, om I indgår i den. Kan vi, hvis vi skal tale om godnathistorien herinde på museet, kan vi så udstille Timm og Gordon? Og der er jo nogle forskellige kriterier. Sådan er det. Det kommer ikke bare helt af sig selv. Museet taler derovre, og det siger os nogle forskellige ord, I ligesom skal leve op til. Så hvis I er friske på det, så vil jeg afspille det første ord. Er I klar til, at museet taler?

Meget klar.

Godt, det kommer her: "Repræsentativ." Kunne I høre det?

Ja.

Det var meget tydeligt, at det var Nationalmuseet, der talte, var det ikke det? Vi kan lige prøve at høre den igen: "Repræsentativ." Jeg synes, det lyder så flot.

Man kan høre de gamle vægge, der bare buldrer tilbage.

Gør det jer nervøse at høre sådan en?

Ja, meget.

Men, Mette, "repræsentativ" - hvad handler det om? Timm og Gordon skal være repræsentative for godnathistorien.

Ja, det skal de.

Fortæl lige, hvad det handler om.

Jamen, når vi indsamler genstande og ting på Nationalmuseet - fænomener - så har vi nogle kriterier, vi går ud fra. Et af dem er repræsentativitet. Noget kan jo være unikt og ikonisk og kun sket én gang, men har så stor betydning for danmarkshistorien, så man indsamler det på grund af dets ikoniske status. Det kan være Andreas Mogensens rumdragt, for eksempel, som vi jo kun har den første dansker i rummet og så videre. Og så er der det dér repræsentative, som jo faktisk er noget af det, vi har allermest af på Nationalmuseet. Det er det, der fortæller om vores fælles liv i Danmark på tværs af, hvem vi er, og hvor vi bor i landet. Så har vi en stor forpligtelse til egentlig at fortælle almindelige danskeres historie. Så er I repræsentative?

Ja, det er spørgsmålet jo. Er de det? Vil du mene det, Mette?

Jamen, jeg vil gerne høre deres argumentation her.

Hvad siger I selv? Uha, nu er I på skolebænken.

Uha, den er svær. Det er svært selv at sige, at man selv synes, man er repræsentativ. Men jeg synes, at den tid, hvor vi lavede dem, der opfandt vi jo en ny form for under-

holdning, som folk selv kunne bidrage til. Altså, folk lavede deres egne godnathistorier, også efter vi lavede vores. Så på den måde kan man sige, at vi har da skabt et eller andet, synes jeg i al beskedenhed, som de unge bed på.

Der er jo ikke nogen tvivl om, at på det tidspunkt, da vi var fremme, det var så gigantisk på en eller anden måde. Det varer jo så i en kort periode, kan man sige, og der er jeg i tvivl om, hvor lang tid skal man ligesom have været der for at være repræsentativ? Fordi hvis du tager ind i '95 eller '96, så vil jeg sige hundrede procent. Hvis man ser de to år, så bliver man også nødt til ligesom at tage og med ind i det i forhold til, hvad folk snakkede om. Og det var jo blandt andet også, fordi det var det eneste, man ligesom så på tv. Der var ikke så mange andre muligheder. Så ja, på den måde. Men jeg tænker også et eller andet sted, at det skal selvfølgelig også have noget fylde. Det duer jo ikke, at man lige har været på hitlisten i én uge i træk, og så er man ligesom på Nationalmu-seet 25 år efter, vel?

Nej, det er jo det, vi sidder og bøvl er med.

Så det der jo det, I ligesom skal vurdere. Vi kan jo se, når vi har lavet dem her igen, kan vi jo se, at der er ekstremt mange mennesker, der bliver enormt glade og mindes deres ungdom på den måde. Det er jo sådan noget, jeg bliver rigtig, rigtig glad for, fordi når jeg tænker tilbage på min barndom, så husker jeg Poul Nesgaard og Tom McEwan og Jess Ingerslev - sådan nogle for mig kæmpe, kæmpe chefer. Og hvis der er nogen, der husker os på den måde - Hold nu kæft, så bliver man glad.

Det var da en god forsvarstale, var det ikke det?

Jo, jo. Og der rammer man jo netop det trygge, som godnathistorierne kan, fordi hver gang man hører jo dem, man selv har fået læst som barn, så rammer det jo også det her er helt trygge. Og man får den her sat tilbage, at det måske er mor eller far, der har siddet og læst op. Så der rammer man ind i den der nostalgi. Så det er da i det mindste lidt repræsentativt. Men det er ikke helt nok endnu, Troels. Vi skal have lidt mere.

Det er ikke helt repræsentative nok for godnathistorierne, synes du?

Nej. Og jeg synes 1995-96 det er sådan lidt snævert i det. Så vi er nødt til lige at have nogle andre kriterier på banen, Troels.

Jamen, lad os prøve det næste kriterie. Skal vi ikke gøre det?

Jo.

Så kan vi lige have den dér til lige at ligge lidt og ulme lidt. "Proveniens." Ja.

Provi-hvad?

Vi prøver lige igen: "Proveniens." Det er et af de fineste ord, jeg kender.

Det ord kommer jeg til at bruge rigtig meget det næste stykke tid, men jeg skal først overhovedet forstå, hvad det betyder. Jeg har aldrig hørt det ord i mit liv før. Har du det? Ha ha. Provi-hvad?

Jamen, det lyder som en grøntsag eller et eller andet. En sygdom.

Det lyder som et meget Nationalmuseet-agtigt ord.

Jamen, det er jo også museet, der taler. Mette, vi skal have dig på banen. Vi er nødt til at have en forklaring. Hvad er det her? Hvad går det ud på?

Tid, sted og anvendelse.

Ja, præcis! Tid, sted og anvendelse. Proveniens. Når vi samler noget ind, så skal vi jo vide, hvor det kommer fra. Vi vil gerne have så meget historie på som muligt. Tid, sted og anvendelse.

Jo, men det ved vi jo godt. Vi ved jo godt, hvor Timm og Gordon kommer fra. Så hvad er det, vi leder efter her, når vi taler om jer som et eksempel på en godnathistorie? Altså, hvis man skal udstille godnathistorien, jamen, så ville man putte jer ind i en boks, og så ville man udstille jer. Når det er det, vi diskuterer, hvad handler proveniens så om, synes du?

Jamen, nu har vi allerede fået en del af historien om, hvornår I startede med det her, og hvorfor I startede med det her, og hvad det kan, kan man sige. Så vi er allerede inde i den dér provenienshistorie. Så er der noget med brugen af det også. Nogle gange, når vi samler ind, så er det netop, hvordan man også har brugt tingene. Det er jo ikke nok, at man har en bog. Det er bedre, at bogen har været brugt af nogen. At man kan sige, at det er lille Anna, der fik læst den her godnathistorie op af sin bedstemor, når hun var på sommerferie. Jamen, så har vi allerede en bedre historie på en genstand, for så kan den flere ting. Men der synes jeg allerede også, at vi inde på, at I siger jo selv, at der er jo både godnathistorien som fænomen, og så er der jo komikken og hele tidsånden i 90'erne.

Ja, fordi det er jo godnathistorien, vi kredser om hele tiden, ikke? Altså at de skal være et eksempel. For de er jo nogle fine mennesker. Det er jo ikke det. Men er de et eksempel på godnathistorien? Kan du sige lidt om det - altså hvad det ellers kunne være? Fordi jeg kan næsten komme på bedre repræsentanter for godnathistorien end jer, når jeg lige umiddelbart tænker på det.

Nej, altså jo. Altså, H.C. Andersen overtrumfer jo en anelse, kan man sige. Han tog den.

Men kender man ham i dag, og kender man ham rundt omkring i verden? Hmm... Ha ha ha. Gode, gamle H.C.

Gode, gamle H.C. er jo en god repræsentant, fordi han jo også begynder at skrive i første del af 1800-tallet de her eventyr. Oehlschläger og H.C. Andersen - nu er I jo på ryggen af nogle store herrer - de mente jo, at sådan noget som eventyr var rigtig godt for børn, fordi man slap også deres fantasi fri. Så på den måde stillede de sig lidt anderledes end de her meget opdragende børnehistorier og godnathistorier, som jo også findes, og børnelitteratur, som findes. Så det var mere det dér frie, fantasifulde, også med brødrene Grimm. Så man mente, at børnene havde den her frihed, og de havde den her fantasi, som de voksne glemte lidt. Så det var de voksnes opgave ligesom at støtte den og gøre dem til gode individer. Men det var også deres opgave at opdrage børnene. Og så kommer vi jo ind i hele den her 1800-tals ting med, at før har børn faktisk ikke betydet noget, når vi går tilbage i tid. Dem har man haft. Selvfølgelig havde man børn. Men de var i virkeligheden bare ufuldstændige voksne. Så de skulle tugtes og lære at gøre,

som voksne nu skulle. Afhængig af om man var bonde eller håndværker eller så videre, så skulle man ind i den her voksenrolle. Så det at være barn var ikke noget særligt. Du skulle bare kunne makke ret og gøre så meget som muligt. Jo ældre du blev, så blev du ligesom langsomt passet ind som et rigtigt menneske i samfundet. Og i slutningen af 1700-tallet sker der en hel masse ting, og så begynder man at se på barndommen som noget særligt. At børn er det her ufuldstændige ler, som skal formes af de voksne, kan man sige. Og det kan man jo så netop gøre med godnathistorier. Og samtidig får man det her syn på familien, som jo også har præget os lige siden, at det er den kærlige mor. Det er sådan rigtigt borgerskabet på det her tidspunkt, som jo har de her børn og skal tage sig af dem. Og børnene bliver set som noget særligt og ikke bare én i en søskendeflok på 7-8-10-11 børn, eller hvor mange man nu havde, kan man sige. Så er barnet lige pludselig noget særligt, og det rum dér mellem historien og moren og barnet er jo noget særligt.

Ja, så det er noget af det, I bliver holdt op mod. Det er jo nærmest lige som at være oppe imod Beckenbauer og Pelé og brødrene Laudrup ellers noget, når vi sidder og snakker her. Altså, er det en helt rimelig sammenligning, Mette? Eller skal vi...?

Det er vi jo nødt til.

Ja, det er vi nødt til. Hvad tænker I om det?

Jamen, jeg tænker, at vi er jo ikke moraliserende eller belærende. Vi er tværtimod bare underholdende. Så på den måde, kan man sige, der skiller vi os lidt ud, fordi vores primære formål er at få et grin, hvor det andet er at få et helt menneske ud af det, ikke?

Det går I ikke efter? Så højt stiler I ikke?

Det må jeg ærligt indrømme. Det kommer frem nu, 25 år efter.

Nå, men man kan sige, at selve de godnathistorier - også dem som vi lige har lavet nu - Det mærkelige satiriske ved dem er jo, at det er jo ikke os, der er afsender på en holdning. Vi refererer jo egentlig bare til noget, der egentlig er sket. Der er folk, der for eksempel holder fester, og så er det blevet til superspreder-events, og så kan vi alle sammen gå og grine af dem og tænke, "Hold kæft, hvor var de åndssvage!" Men vi

kommer jo ikke med en holdning og siger, "Hold kæft, hvor var de dumme!" eller "Hold kæft, hvor var det sejt!" eller noget. Vi siger bare tingene, som de er. Så vi refererer egentlig bare til noget, der allerede er sket. Men selvfølgelig med det dér twist til sidst, som gør, at man lige tænker, "Nå, det er da også rigtigt." Og det ved jeg ikke... Jeg synes ikke på nogen måde, at vi skal sammenlignes med H.C. Andersen og nogen af dem. Det skal man bare aldrig gøre. Den kamp taber man bare, og det skal man også. Men det er selvfølgelig klart, at den tradition med godnathistorierne der er der selvfølgelig. Det er den, vi har lagt os op ad.

Jamen, er der ikke også behov for fornyelse af den, Mette?

Jo, og det er den også blevet hele tiden, kan man sige. Altså, der er jo hele tiden kommet fornyelse af børnelitteraturen. Netop i 60'erne bliver det jo en helt anden type børnelitteratur, hvor det før har været de voksnes præmisser og de voksnes moral, der ligesom er gennemsyret Flemming-bøger og nu alle de her drenge- og pigebøger, som fandtes fra starten af 1900-tallet. Og helt frem i 50'erne havde de storhedstid, hvor man virkelig lærte, hvad raske drenge og piger skulle kunne. Så kommer der i slutningen af 60'erne det her, hvor man begynder at se børnene som noget helt andet, hvor børnene har deres egne universer uden de voksne, og hvor de nogle gange er også lidt klogere og lidt sjovere end de voksne. Og det er jo det, vi især kender med Gummi-Tarzan og alle de her sjove personer, som findes i Ole Lund Kirkegaards universer.

Ja, men der er vel egentlig også ret meget historie i godnathistorierne eller i eventyrene, fordi at netop Pippi, som jo er blevet underlagt nutidens kæmpe Me Too og alt muligt censur, fordi nu kan man ikke sige "negerkonge" og whatever, hun nu gjorde dengang. Men det var et meget specifikt tidseksempel, hun var, ikke?

Jo. Og sådan er det jo med al børnelitteratur. Og det er det jo også med børnesange. Altså, de bliver jo også... "De små synger," som er en ikonisk sangbog fra 40'erne, og som jo er udgivet i ekstremt mange eksemplarer, og alle får den i dåbsgave osv. - den er jo også blev redigeret af flere omgange, og der er sange, der er forsvundet ud af den, fordi de ikke længere er politisk korrekte.

Hvad med dem, der er lidt større? De føler sig krænkede over, at de ikke er med. "De lidt større synger." "De store synger."

Men der er jo kommet en "De grå synger." Der er faktisk kommet en til pensionister, til gamle.

Men hør lige engang. Det er jo ikke sange, vi skal diskutere. Det er jo godnathistorier. Tilbage på sporet.

Nå ja.

Fordi vi har jo altså lige et par kategorier endnu. Jeg synes, du er en hård dommer, Mette. Jeg ved ikke, hvordan I føler det derovre?

Jamen, det skal hun jo være. Hård men uretfærdig. Det er godt.

Men den næste kategori har jeg store forhåbninger til: "Kuriøs." Vi prøver lige igen: "Kuriøs." Ja, det er næsten ikke til at høre. Men det er jo museet, der taler. Men Mette, "kuriøs" - hvad handler det om, når vi vurderer en genstand eller i det her tilfælde to personer? Kan du se, om de er kuriøse nok?

Ja, men det er jo mere selve historien, vi vurderer.

Okay, fair nok.

Kuriøst - Jamen, er det jo fra museets barndom. Der havde man jo raritetskabinetter og kuriositeter, som man samlede ind for at forstå verden og se alt det unikke, man kunne lave. Og kuriøs kan jo være alt fra en kalv med to hoveder eller et æg lagt af en norsk kone, som man havde i det danske kunstkammer tilbage i tiden.

Altså, nu er det nogle helt andre, I er oppe imod.

Ja, så det er jo virkelig ude på de store klinger med at være kuriøs. Men kuriøs kan jo godt være noget, man samler ind, fordi man synes, det er så specielt. Uanset om det ikke er repræsentativt, eller det ikke har den proveniens, man måske søger, så kan det jo godt være, at man siger, at det her er så spændende eller så sjovt eller så unikt eller så anderledes, at det er vi nødt til at have alligevel.

Så I taber kampen til H.C. Andersen, men når I er oppe mod en kalv med to hoveder, så er I med.

Så mener du, at vi godt kan være med? Ha ha ha! De dér freaks, man brugte i gamle dage. Super.

Men Mette, hvad ville du sige, når du nu kigger med ordet "kuriøs"? Altså, er Timm og Gordon kuriøse i en godnathistorie-sammenhæng?

Det er de, kan man sige. Og så alligevel ikke, fordi det jo noget nyt og anderledes, og man blander humor ind i den, men vi er stadigvæk inde i den gamle tradition, som ligner lidt det, vi baserer gammel historie på.

Ja, så de bruger ligesom skabelonen. Og det er måske også derfor, vi har taget det med, egentlig, og kigger på det og betragter det som godnathistorier. Fordi det er jo godnathistorier, der fungerer lidt i en anden sammenhæng. Kan man sige det sådan?

Ja, det kan man godt.

Så der får de altså et lille pling?

Ja, det synes jeg. Og så synes jeg også, man skal se på, at det er jo i virkeligheden også godnathistorier for voksne. Og det er jo også sjovt, ikke? Altså, på den måde er det jo et nyt koncept, at det ikke er børnene, I taler til. De kan jo godt høre med. Det er ikke så farligt, at de ikke kan tåle det. Men det er jo tiltænkt voksne.

Okay. Et klart point på kuriøs. Lad os tage den næste, og det bliver den helt store: "Evighedstesten." Uh. Ja, den er grim. "Evighedstesten." Det kan skræmme enhver.

Det er en god test.

Men det er jo også en test, vi hele tiden laver herinde, Mette. Evighedstesten: kan ting leve op til at blive udstillet for evigt, eller hvordan skal man forstå det?

Jamen, det jo fordi, at Nationalmuseet i princippet gemmer det, vi samler ind, for evigt. Og det gør vi, fordi når først noget har fået et museumsnummer, så er det vores pligt at bevare det for evigheden. Og så kan I jo godt gætte jer til, at det er umuligt. Ikke at bevare det for evigheden, men at opbevare alt. Og det gør jo, at vi er nødt til at sortere helt enormt hårdt i, hvad vi samler ind, fordi ellers ville vi jo ikke have magasiner nok eller steder nok Danmark til at kunne rumme alt det her. For alt er jo interessant. Det der hedder, at vi gemmer for evigheden, er, at vi kigger på om 200 år, om 300 år eller om 500 år - er det her så interessant? Er det noget vores efterfølgere vil komme og sige på Nationalmuseet, "Hvad har de tænkt på? Idioter! Hvorfor har I ikke samlet det ind?" Eller, "Ej, nu står vi igen med ti af de her samme spader." Eller hvad det nu kan være. Så på den måde er vi jo forpligtet til også ikke bare at se, hvad vi selv synes er sjovt lige nu, men hvad vil danskerne gerne vide...

Om godnathistorien i det her tilfælde.

... Om 300 år.

Så det er det, du tænker, at hvad vil danskerne gerne vide om godnathistorien om 300 år. Er det Timm og Gordon, eller er det noget helt andet?

Præcis.

Og hvad er dine overvejelser?

Der falder de jo nok lidt.

Ej. Gør de det?

Ja, det vil jeg sige.

Det kan jeg godt forstå.

Altså hvis man ser ud af alt det, Nationalmuseet skal gå og gemme på, så kan man sige, at jamen så har vi H.C. Andersen og godnathistorierne. Så er der nogle andre elementer her.

Men man kan være en lille appendiks, måske. Bare lige sådan en lille finger, der kiler sig ind.

Altså, en enkelt A4-side med godnathistorier fylder jo ikke meget i forhold til for eksempel en skulptur eller et eller andet. Så på den måde synes jeg, at der er plads. Men jeg er fuldstændig enig i, at når man ser det som noget, der skal bevares til om 3-500 år, der tænker jeg måske også, at det er lige... Så begynder man at... Det er jo revl og krat, man tager med sig så.

Ja, man der bliver også noget med konserveringen og sådan noget, og I fylder jo også lidt.

Ja, ja. Der tænkte jeg egentlig bare godnathistorierne. Jeg tænkte ikke, det skulle være os fysisk.

Nej, men det er jo jer. Det er jo jer, der skal stå. Men Mette, der synes du, der falder de. Der er der ikke ligesom nok kød på.

Nej, det må jeg sige. Fordi der skal vi jo have lidt højere klinger, tror jeg, i vores udvælgelse. Eller det skal være repræsentativt, kan man sige. Have haft en større udbredelse.

"Repræsentativ."

Ja, præcis. Det er jo sådan noget, vi diskuterer om Webergrillen. Jamen, den er jo faktisk repræsentativ for vores tid, fordi det er jo noget alle mænd skal have og grille og alt mulig andet. Jamen, den har faktisk fået en plads på Nationalmuseet, fordi vi allerede nu synes, den er så repræsentativt for hele det liv, der bliver levet i de her årtier.

Den har også været aktuel i væsentlig flere år.

Præcis.

Men Mette, jeg tænker alligevel, jeg er nødt til lige at være advokat også for Timm og Gordon her. Er det ikke også rimeligt nok at sige, at godnathistorien har gennemlevet nogle udviklinger, som også er repræsenterede ved Timm og Gordons godnathistorier?

Jo bestemt. Men er den så bedre, denne her version, end nogen af de tidligere?

Ja, det er spørgsmålet.

Det er spørgsmålet. Og så er det jo det igen, at det er jo for voksne. Så hvis man ser på godnathistorierne, jamen, hvis man skal have det lange syn på, jamen så ville man nok vælge noget, der er for børn.

Ja. Du sagde også, at de er sådan set kuriøse og kunne godt blive taget med ind som en kuriøs del af en udstilling om godnathistorien i et større perspektiv. Så er der sådan en mulighed for - som du også sagde, Gordon - at kile sig ind som et appendiks? Det er jo en god mission, synes jeg.

En appendiks! Ha ha.

Ja, eller en lille nålegenstand eller sådan noget.

Hvad er det, der ligger her ved siden af? Hvad er det, der faldt ud af denne bog, jeg lige kiggede i?

Sidder ovre i det ene hjørne eller sådan noget. Hvad tænker du, Mette?

Er det en endelig dom, jeg skal komme nu, synes du?

Ja, jeg synes, du skal prøve at sige, når du nu tager alle de her forskellige... Vi kan jo lige løbe dem igennem, for jeg er så glad for at trykke på de her knapper: "Repræsentativ. Proveniens. Kuriøs. Evighedstesten." Altså når du nu kigger igennem de her kriterier, hvad er så dommen?

Uh, den er svær.

Jo, når du sidder over for dem på den måde.

Ja, det er jo det. Men jeg er jo benhård. Kuriøs vinder de lidt på, det vil jeg sige. Man taber nok lidt på de andre tre, vil jeg sige. Men så er det jo sådan, Troels... Nu er det jo den her store museumslyd, vid får her, med den tunge stemme og de gamle vægge. Nu er det jo heldigvis sådan, at museet er jo også en del af en nutidig verden. Det er jo også derfor, I sidder her. Og jeg tænker, fordi indimellem låner vi jo ting ind og har aktualitetsmontre, hvor vi udstiller ting, der er oppe i tiden lige nu, og som betyder noget lige nu. Og det betyder ikke, at det behøver at være gemt for tid og evighed. Men vi låner tit ting ind fra folk. Vi har lige haft en stor udstilling, hvor vi har lånt ting fra danskerne, som de synes er vigtige for danmarkshistorien. Så jeg synes egentlig, at der ville være en god mulighed her.

Ja, altså for ligesom at låne Timm og Gordon til en udstilling om godnathistorien.

Ja. Eller bare til en fortælling om ting, der rører sig lige nu.

Ja, ja.

Men hvis nu man... Lad os nu sige, vi blev det. Og så graver man os ned. Hvor lang tid ville der gå før - hvis man så graver os op - at vi ville blive danefæ. Og man sagde, "Gud, det var da dem, der engang var udstillet." Det er ligesom Guldhornene.

Jo, det er da en god ide.

Ja, men så skal I igennem en helt anden proces. Det er et andet kontor.

Wrong office. Fair nok. Nå, men altså, Mette... Her til allersidst: Altså, I kan godt høre, det bliver som lånegenstand, og det bliver allerhøjst, så I slipper for at komme ind i en montre i den her omgang.

Prøv at høre, jeg synes da, det er fantastisk, at vi har lavet noget, som var populært for 25 år siden. Og nu 25 år efter er vi tydeligvis så aktuelle, at vi kan komme ind i en kort periode på Nationalmuseet. Det er da fantastisk. Og jeg hæftede mig faktisk ved, Mette, at du sagde, at I var forpligtede til at gemme tingene, som I havde her på museet. Så nu

er du i et dilemma, jo, fordi hvis vi kommer ind på en kort udstilling, så er du stadig forpligtet til at gemme os, ikke?

Nej, fordi har vi jer kun på indlån.

Nå. Så kommer hun om den på den måde. Det var meget smart.

I får ikke et museumsnummer. Det er det.

Okay. Ha ha.

Til allersidst. Prøv at høre, når vi nu udstiller ting, Mette, og så har vi jo altid - og jeg hører dig sige, at det kan blive en lånegenstand - så diskuterer vi jo altid, hvad skal der stå nedenunder. Og det må I jo godt være med til at komme med bud på også: Hvad er det lige, der skal stå nedenunder Gordon Kennedy og Timm Vladimir, godnathistoriefortællere? Hvad skal der stå?

Det er da et godt spørgsmål. Hvad tænker du? Altså, hvad skal der stå? Altså, jeg ved slet ikke, hvad man...

Én linje.

Der skal stå en eller anden linje, som fortæller, hvad det her er, og hvorfor det er her.

Ja. Eller et par linjer. Der må gerne være et par linjer. Men vi skriver altid en tekst.

Hvad kunne der stå?

Altså, jeg ville jo starte med "Godnat og sov godt."

Nå ja, selvfølgelig. Det er klart, den er god. "Godnat og sov godt." Er det nok, Mette? Det er meget minimalistisk.

Nej.

Så ville du nok skrive, "De troede, de skulle være her i evighed, men det skulle de ikke. Godnat og sov godt." Ha ha ha.

Ha ha ha. Præcis. Den er god. Den synes jeg, vi tager, Gordon. Ja, det tror jeg, var alt, vi havde her fra Udstillet på Nationalmuseet for denne gang. Tak til min gæster, Mette Boritz og Timm Vladimir og Gordon Kennedy. Tak, fordi I kom. Det var virkelig, virkelig dejligt at møde jer. Det var alt, hvad vi havde for denne her gang. Udsendelsen var tilrettelagt af Kenneth Borgenholt, og vi vender snart tilbage med et nyt offer, som måske kan blive udstillet på Nationalmuseet.